

редица низки и кржгли могили върху про-
страненъ хълмъ, изпъстренъ съ жълтитѣ ква-
драти на лозя. Това сж фортоветѣ Арнаутъ-
табия, Кавказъ-табия и още много други. Но
тоя хълмъ отива още на северозападъ, става
все по-тъменъ, стръменъ и високъ и отвед-
нъжъ свършва съ отсѣчена, отвесна стена.
На ясното мъгляво небе се очертава тъмниятъ
силуетъ на нѣкакво устремено напредъ чудо-
вище, което изведнъжъ спира, отвисоко на-
блюдава и дебне съ упоритъ и заплашителенъ
погледъ. Това е Айвазъ-баба. Най-често стре-
ляха отъ тамъ. Всѣкога ми се струваше, че
това сж изпълнени съ смъртна ненавистъ хора,
намръщени артилеристи, които денонощно
бдѣха при своитѣ грамадни и тежки топове.

Зловещиятъ тоя хълмъ сега мълчеше.
Ярко блещѣха тамъ червенитѣ покриви и
бѣлитѣ стени на нѣкакви здания, навѣрно
казарми. Задъ тѣхъ бѣше градътъ. Той не
се виждаше, но тамъ високо се издигаха, все
тъй мистично замислени, минаретата на Сул-
танъ-Селимъ. Върху далечната, загадъчно ху-
бава сграда падаше нѣжниятъ пурпуръ на
утрото. Безпомощностъ и нѣжно смущение
имаше сякашъ въ красотата на тая източна
хубавица, около която въ смирена покорностъ
се обвиняваше грамадното и огнедишаще чудо-
вище на фортоветѣ и ревниво я пазѣше.
И имаше защо. Рѣдко може би е имало за-